

Koti Katulapselle

tiedotuslehti | syyskuu 2021

**Kahden veljeksien
tie New Hope
kodin turviin**

**Sonrisan lapset
pääsivät kesä-**

leirille

**Kolumbiantyömme
sai uuden kummi-
sihteerin**

Teksti: Leila Ponkala

Kuluva vuosi on ollut Por una Sonrisalle raskas koronarajoitusten takia, mutta myös ilonaiheita on ollut. Lapset ovat voineet pitkästä ajasta ulkoilla ja kokoontua yhteen. Vaikka yhteiskunta on osittain avautunut, koronatilanne on edelleen hyvin vaikea.

Osa Por una Sonrisan lapsista on palannut osittaiseen lähiopetukseen, mutta useimmat käyvät koulua yksinomaan netin välityksellä. Viranomaiset ovat jättäneet päätöksen lähiopetukseen osallistumisesta lasten vanhemmille, ja on paljon vanhempia, jotka eivät koronatartunnan pelossa halua lähettää lapsia kouluun ennen kuin heidät on rokotettu. Por una Sonrisan työntekijät eivät näe lasten rokottamista tarpeellisena, koska tauti ei ole lapsille vaarallinen. He ovat kuitenkin varovaisia jutellessaan rokotuksista lasten vanhempien kanssa, koska he kunnioittavat näiden oikeutta päättää asiasta itsenäisesti sitten kun oma lapsi on rokotusvuorossa. Por una Sonrisa on tukenut etäopetuksessa olevia lapsia hankkimalla heille tabletteja ja tietokoneita sekä huolehtimalla siitä, että jokaisella on käytössään toimiva nettiyhteys.

Pepe-kerho ja läksykerho pääsivät avaamaan helmikuussa ovensa pitkän tauon jälkeen, mutta ryhmäkoot joudutaan pitämään pieninä. Lastenruokala on edelleen suljettuna koronan takia.

Rinnalla kulkien

Korona-aika on lisännyt Por una Sonrisan työntekijöiden työtaakkaa, koska lapset on täytynyt jakaa pieniin ryhmiin ja tarve kotikäynneille on

lisääntynyt. Työttömyyden, sairauden, väkivallan ja puutteen ahdistamat perheet tarvitsevat paitsi ruoka-apua, myös paljon rinnalla kulkemista ja henkistä ja hengellistä tukea. Hengellinen työ on alusta alkaen koettu Por una Sonrisassa tärkeänä, mutta nyt sille tuntuu olevan tarvetta tavallistakin enemmän. Suurena apuna on ollut El Amparon slummissa toimiva Gran Comisión -seurakunta ja Samaritan's Purse -niminen järjestö, joka on lahjoittanut Por una Sonrisalle lastenraamattuja ja muuta lapsille tarkoitettua hengellistä materiaalia.

Seurakuntien kokoontumiset on kielletty tartuntariskin takia, mutta pastori pitää lapsille raamattutunteja netin välityksellä. Hän tekee säännöllisesti myös kotikäyntejä. Tärkeänä osana hengellistä työtä ovat Por una Sonrisan työntekijöiden järjestämät rukoushetket kerhoissa, kodeissa ja Whatsapp-ryhmissä. Toiminnanjohtaja Liliana Sevilla kertoo, että sekä lapset että heidän vanhempansa ovat ottaneet Jeesuksen vastaan henkilökohtaisena Vapahtajanaan. Koskettavana yksityiskohtana Liliana mainitsee, että aina kokoontuessaan yhteiseen rukoukseen lapset muistavat pyytää Jumalalta siunausta, varjelusta ja terveyttä suomalaisille kummeilleen.

Jalkapalloa ja leireilyä

Por una Sonrisan ponnistelut oman urheiluseuran perustamiseksi eivät ole vielä tuottaneet tulosta, mutta muutamat lapset ovat voineet pelata jalkapalloa paikallisessa jalkapallokoulussa, joka on kuitenkin maksullinen. Heinäkuussa järjestettiin Casa Blancan maatilalla kaksi

lastenleiriä. Yksi iso leiri olisi tullut edullisemmaksi kuin kaksi pientä, mutta pandemian takia jouduttiin tekemään erikoisjärjestelyjä. Poliittiset mielenosoitukset ja väkivaltaisuuudet ravistelivat noihin aikoihin maata, ja vähän ennen ensimmäisen leirin suunniteltua alkamispäivää ne saivat seurakseen yleislakon tiesulkuineen. Tilanne oli niin hankala, että leirien siirtäminen myöhemmäksi näytti väistämättömältä. Lapsilla oli paljon patoutunutta tarvetta liikkua vapaasti ja viettää aikaa ikätovereittansa kanssa, eivätkä he halunneet kuullakaan leirien siirtämisestä. Asian puolesta rukoiltiin hartaasti, ja loppujen lopuksi kuljetukset Casa Blancaan onnistuivat suunnitellussa aikataulussa.

Heinäkuun leireille mahtui vain puolet Por una Sonrisan työn piirissä olevista lapsista, joita on tällä hetkellä noin 80. Lokakuussa on tarkoitus järjestää vielä kaksi leiriä. Kuljetukset ja muut leireihin liittyvät kulut ovat Por una Sonrisalle lähes ylivoimainen menoerä, ja Liliana toivookin, että seuraavan projektikeräyksemme kohteeksi otettaisiin lokakuun lastenleirit Casa Blancan maatilalla. □

12-vuotias Johan Peñarete:

Sonrisa on ollut minulle melkein koko elämä

Miten Por una Sonrisa on vaikuttanut elämääsi?

– Sonrisalla on ollut suuri vaikutus. Minä olin ensimmäisten lasten joukossa, jotka otettiin Pepekerhoon. Sen jälkeen mukaan tuli serkkuja ja veli, ja olen voinut nähdä, miten me ollaan kasvettu. Opin Pepekerhossa monia tärkeitä asioita koulua varten, ja myös sillä on suuri merkitys, että minä ja meidän perhe saadaan edelleen apua.

Miten Sonrisa on auttanut sinua ja läheisiäsi viime vuosina?

– On mahtavaa olla mukana Sonrisassa. Minun koulunkäyntiä on tuettu, ja olen saanut apua läksyjen teossa. Minulle on annettu koulupuku ja lahjoja, ja

kerran kuussa meille on tuotu kotiin ruokapaketteja. Se on ollut suuri apu.

Osallistuit leirille Casa Blancassa. Minkälainen kokemus se oli keskellä korona-aikaa?

– Se oli upeaa. Pandemian alettua, en ole voinut kertaakaan matkustaa. Viimeksi kävin Casa Blancassa vuoden 2020 alussa, kun siellä oli joitakin suomalaisia. Tuntui tosi hyvältä päästä matkalle, nauttia ja pitää hauskaa, vaikka oli pandemia. Leiri oli mielenkiintoinen ei vain uima-altaan takia, vaan koska sain tavata kavereita, ja sain olla mukana erilaisissa ohjelmanumeroissa ja nauttia luonnosta. Olen saanut käydä maatilalla pienestä pitäen ja tykkään siitä kovasti.

Leiri taisi olla tervetullutta vaihtelua etäopetukselle ja sen rutiineille?

– Juu tosiaan. Pääsin eroon teknologiasta. Teen läksyjä ja olen seurakunnassa, mutta kaikki muu aika kotona menee siihen, että pelaan kännykällä ja katson telkkaria tai teen jotain tietokoneella. Leirillä pääsin irti rutiineista. Oli upeeta kun sai juosta ja uida ja olla kavereitten ja ohjaajien kanssa ulkona.

Minkälaista sinulla on ollut pandemian aikana?

– Kieleiset asiat: en ole voinut käydä ulkona enkä ole voinut tavata kavereita. Myönteiset asiat: olen viettänyt enemmän aikaa perheen kanssa, olen oppinut käyttämään tietokonetta ja olen saanut nukkua tavallista pitempään.

Miten pandemia on koskettanut perheen jäseniäsi?

– Ei mitenkään. Isovanhemmat ja ja äiti on rokotettu, ja he noudattavat turvallisuusohjeita.

Minkälaista on arkesi kotona?

– Nousen aamulla ylös ja petaan sängyn, syön aamupalan ja laitan kännykän päälle. Sitten alan tehdä kotitehtäviä ja avaan nettiyhteyden kouluun. Iltapäivällä syön lounasta, pelaan serkkujen kanssa, siivoan ja muuta sellaista. Sen jälkeen käyn suihkussa. Illalla odotan, että äiti palaa töistä, ja sitten me jutellaan.

Miten koulunkäyntisi on sujunut?

– En ole osallistunut lähiopetukseen, vaan pelkästään etäopetukseen tietokoneella. Koulu menee hienosti. Sonrisa maksaa netin, ja on helppoa seurata opetusta, johon koko luokka osallistuu netin kautta.

Mitä hyvää olet saanut elämääsi Por una Sonrisan kautta?

– Sonrisa on ollut minulle melkein koko elämä, ja nyt kun olen jo vähän isompi, haluan kiittää siitä, että olen saanut opetusta ja ohjausta pienestä pitäen. Kiitos kummeille ja muillekin, jotka ovat auttaneet. He ovat kuin osa perhettäni. Haluan opiskella ja valmistua ammattiin, niin että voin auttaa omaisiani ja muitakin. □

Teksti: Leila Ponkala

Yksinhuoltajana köyhyyden ja koronan puristuksessa

Diana Casilimas on yksi niistä monista yksinhuoltajaaideista, joiden perhettä Por una Sonrisa auttaa. Hänen kaksi lastaan ovat olleet avun piirissä jo lähes kymmenen vuotta.

Lehdellemme lähettämässään viestissä Diana kertoo olleensa vasta 16-vuotias saadessaan lapsen samanikäisen poikaystävänsä kanssa. Lapsi sai nimekseen Jefferson. Puolentoista vuoden kuluttua syntyi toinen lapsi, Miguel. Muutama kuukausi ennen Miguelin syntymää lasten isä tuomittiin kolmeksi vuodeksi vankilaan. Vapauduttuaan hän kävi armeijan, ja sen jälkeen hän palasi vaimonsa ja lastensa luo. Nyt Diana on jälleen yksinhuoltaja, sillä mies hylkäsi lopulta perheensä.

Dianan arki on uuvuttavaa taistelua toimeentulosta. Vaikka hän on käynyt kouluja, hän ei ole onnistunut saamaan vakituista työpaikkaa. Hän hankkii elantonsa vihannestorilla myymällä ”minuutteja”. Tämä tarkoittaa sitä, että ohikulkija, jonka omasta kännykästä on loppunut puhe aika, voi käyttää hänen puhelintaan minuuttitaksalla. Yleensä köyhimmilläkin kolumbialaisilla on prepaid-liittymällä varustettu puhelin, mutta puheajan loppuminen on yleinen ongelma. Kilpailu minuutinmyyntialalla on kovaa, ja ansiot jäävät hyvin pieniksi.

Sairastuminen

Tämän vuoden alussa Diana sairastui työpaikallaan koronaan, ja hänet määrättiin kahdeksi viikoksi täydelliseen eristykseen. Perheellä on käytössään pieni kaksio, ja Diana joutui sulkeutumaan toiseen huoneista. Edes omat lapset eivät saaneet käydä katsomassa häntä. Jefferson, joka oli tuolloin 11-vuotias, joutui ottamaan perheenpään roolin. Hän huolehti pikkuveljestään ja hoiti koulutyön ohessa ruoanlaiton ja muut kotiaskareet. Äidille hän sujautti ateriat ovenraosta. Äiti toipui, eivätkä pojat saaneet koronaa, mutta kokemus oli perheelle monessa mielessä traumaattinen. Diana kertoo, että pojat alkoivat toipua masennuksesta ja ahdistuksesta vasta kun pääsivät mukaan jalkapallokoulun harjoituksiin.

Loppusanoinaan Diana kirjoittaa: ”Haluan kiittää Por una Sonrisaa ja kummeja avusta, jota olen saanut siitä lähtien kun lapseni olivat aivan pieniä. Meitä on autettu monin tavoin, mm. tukemalla lasten koulunkäyntiä. On ollut suuri etuoikeus päästä tutustumaan teidänlaisiin ihmisiin, jotka haluavat tehdä maailmasta paremman paikan. Jumala siunatkoon teitä ja täyttäköön teidät siunauksillaan.” ■

Avustusprojektit

Kolumbian lastenleirikeräys – tuotolla katetaan Casa Blancan maatilalla pidettävien lastenleirien kuluja. Seuraavat leirit pidetään jo ensi lokakuussa, mikäli rahoitus järjestyy. Ne on tarkoitettu niille n. 40 lapselle, jotka eivät mahtuneet mukaan heinäkuun leireille. Keräyksen tuotolla tullaan mahdollisuuksien mukaan tukemaan myös Por una Sonrisan oman urheilukerhon perustamista.

Tule mukaan lahjoittamaan iloa! Jumala lahjaasi siunatkoon!

Jatkamme Intian poikientalon tonttiprojektin keräystä!

Poikientalon omistaja on muuttamassa vielä tänä syksynä takaisin taloonsa. Tarve omalle poikienkodille on siis kriittinen. Poikienkodille etsitään nyt väliaikaista vuokrataloa, mutta sen löytäminen on haasteellista. Kiitos että muistat hanketta ja koko työtä myös rukouksin!

Kannatusjäsenmaksu

Kannatusjäsenenä autat yhdistystämme selviytymään tilitoimiston maksuista ja muista hallinnollisista kuluista. Kannatusjäsenmaksu on 25 euroa vuodessa.

Lisää kannatusjäsenyydestä kotisivuillamme.

LEIKKAA TÄSTÄ TILISIIRTO

TILISIIRTO, GIRERING	Saajan tilinumero Mottagarens kontonummer	IBAN FI51 1078 3000 2437 65	BIC NDEAFIHH
	Saaja Mottagare	Koti Katulapselle ry Kauppiaankatu 6 C 34, 00160 Helsinki	Rahankeräyslupa: RA-2020-585 Intian tonttiprojektin viite 31778 Kolumbian lastenleirikeräyksen viite 2778 Kannatusmaksuviite 50050
	Maksajan nimi ja osoite Betälarens namn och adress		
	Allekirjoitus Underskrift		Viitenumero Ref. nr
	Tilitys nro Från konto nr		Eräpäivä Förfallodag
			Euro €

Maksu välitetään saajalle maksajavälityksen ehtojen mukaisesti ja vain maksajan ilmoittaman tilinumeron perusteella.
Betänningen förmedlas till mottagarens enligt vilkoren för betäningsförfordning och endast till det kontonummer som betälaren angivit.

Kahden veljeksien tarina

Balraj on nykyään 8-vuotias poika, joka opiskelee 4. luokalla alakoulussa. Hän on luonteeltaan introvertti ja New Hope -kotiin tullessaan hän oli hyvin hiljainen, eikä puhunut kenellekään.

Pojan liikkeet olivat hitaita ja näyttivät jännittyneiltä, ikään kuin hän olisi ollut koko ajan varuillaan siitä mitä ympärillä tapahtui. Balrajn isä on alkoholisti ja poika on nähnyt isäänsä vain juovuksissa kotona. Balraj on joutunut myös näkemään, kuinka hänen isänsä on juovuksissa pahoinpidellyt perheen äitiä huutaen ja raivoten. Balrajilla on myös veli Dilip, joka on nyt 11-vuotias ja opiskelee 7. luokalla yläkoulussa.

Molemmat veljeksistä olivat erittäin pieniä, kun he tulivat New Hope -kotiin. Balraj oli vasta 6-vuotias ja hänen veljensä Dilip 8-vuotias. Vanhempana veljeksistä Dilip yritti usein estää isää lyömästä perheen äitiä. Hän usein tuuppasi isäänsä pienillä käsillään, itkien ja anellen äitinsä puolesta että isä jättäisi tämän rauhaan. Isä työnsi Dilipin tylysti maahan ja hakkasi poikaa armottomasti. Balraj oli hyvin kiintynyt vanhempaan veljeensä ja hän juoksi paikalle ja yritti nostaa veljensä ylös maasta. Isällä oli tapana lyödä poikia myös jalkoihin.

Elämää perheväkivallan varjossa

Kenelläkään ei ollut kotona aikaa tai voimia katsoa miten lapset voivat, ovatko he syöneet tai peseytyneet, saati kysyä miltä heistä tuntuu. Poikien elämän ylle lankesi perheväkivallan hirvittävä varjo. Joskus he juoksivat naapurien luo pyytäen heitä suojelemaan äitiään ja muutaman kerran yksi tai kaksi naapuria riensikin avuksi. Myöhemmin kukaan ei enää auttanut.

Pojilla on myös halvaantunut ja sokea isoisa sekä vanha isoäiti. Pojat joutuivat auttamaan isoäitiä hänen päivittäisissä tarpeissaan ja saivat aina silloin tällöin tältä ruokaa, vaikka tämä olikin iäkäs. Monet kerrat pojat joutuivat kuitenkin käymään nukumaan ilman minkäänlaista ateriaa. Usein uni karkasi, koska heidän vatsansa olivat niin tyhjä ja nälkä kaiheresi sisuksia. Poikien isä on rekkakuski ja hän työskenteli epäsäännöllisesti. Hän ei koskaan vaivautunut antamaan rahaa, eikä puhunut rakastavasti lapsilleen. Työssä käyvä isoäiti toi sen sijaan työpaikaltaan silloin kun pystyi ylijäämäruokaa, jotta lapsilla olisi edes jotakin syötävää.

Myrskyn syövereissä

Eräänä päivänä keskellä yötä lasten ollessa nukkumassa, isä löi äitiä pannulla päähän. Tämä sai päähänsä ison haavan, josta alkoi pulputa verta. Herääminen keskelle tätä väkivaltaista tilannetta oli molemmille pojille hyvin traumaattista. Isoäitinsä avustuksella Balraj ja Dilip veivät äidin kiireesti sairaalaan. Veljekset itkivät hiljaa samalla kun äidille ommeltiin sairaalassa tikkejä päähän. Muutaman päivän jälkeen äiti kotiutettiin. Lasten isä joutui vankilaan.

Äiti oli nyt sairaana ja isä telkien takana. Pojista tuntui kuin he eläisivät myrskyn keskellä. Vaikka perheen isä hakkasi ja aiheutti kaaosta perheeseen, halusivat lapset silti nähdä isäänsä. Dilip meni katsomaan isäänsä vankilaan ja tuli takaisin raskaalla sydämellä. Molempien poikien sydämet

olivat pakahtua kun kukaan ei puhunut heille tai jakanut heidän suruansa. Dilip itki usein Balrajn katsellessa vaitonaisena isoaveljeänsä.

Dilip kävi usein läheisellä lammikolla kalastamassa. Tätä varten hän lainasi sedältään kalastuskoukun, jota hänen setänsä käytti kalastaessaan. Saatuaan kalaa Dilip kiersi talosta taloon ja myi kalat pientä korvausta vastaan. Kalastuskoukun lainannut setä vaati kuitenkin kalaa palkkioksi. Sillä vähäisellä rahalla, jonka Dilip onnistui ansaitsemaan, hän osti vihanneksia ja antoi rahaa isoäidillensä.

Tie New Hope -kodin turviin

Perheen äiti kuuli työtovereiltaan New Hope kodista ja siellä annettavasta hyvästä hoidosta. Hän päätti tuoda molemmat pojat lastenkotiin. New Hope kodin väki otti pojat avosylin vastaan. Balraj ei voinut kuitenkaan luottaa tai uskoa, että hänestä välitettäisiin tai pidettäisiin huolta. Veljeksistä vanhempi Dilip sen sijaan pystyi aistimaan ympärillään olevan rakkauden. Hänelle tuli silti yllätyksenä, että ruoka saapui ajallansa, ja että Prathibha kysyi häneltä miltä hänestä tuntuu ja mitä hänelle kuuluu.

Lastenkodilla sai nukkua sängyssä ja siellä oli paljon muita lapsia, joiden kanssa sai leikkiä, nauraa ja syödä. Veljesten kokemaa rakkaus ja huolenpito alkoi hiljalleen tehdä tehtävänsä, ja heidän sydämensä täyttyi ilolla. Dilip ja Balraj nauttivat pelatessaan palloa ja touhutessaan toisten lasten kanssa puistossa sekä harjoitellessaan tanssia lastenkodin jouluohjelmaan. Aivan erityisesti he ilahtuivat uimisesta. He eivät olleet edes tienneet, että on olemassa uima-allas. Ravintolassa käydessään he yllättyivät siitä, että ihmiset tarjoilivat heille erikoista ruokaa ja että tunnelma oli niin hieno. Veljekset alkoivat vähitellen nauttia elämästään hyvin traumaattisen lapsuuden jälkeen. He kiittivät Jumalaa siitä, että olivat päässeet lastenkotiin, jossa he saivat elää rauhassa.

Perheen äidin tilanne kotona oli kuitenkin jatkunut entisenlaisena. Kun lapset lähetettiin koronatilan vuoksi New Hope kodilta takaisin kotiinsa, saivat he kuulla, että heidän äitinsä oli jättänyt heidän isänsä ja lähtenyt pois kotoa. Heidän isänsä oli etsinyt äitiä siitä lähtien tätä löytämättä. Isän tilanne on edelleen sama. Balraj sanoo tänään, ettei hän halua enää nähdä äitiänsä, mutta isovelji Dilip haluaisi tietää missä äiti on, ja onko tämä turvassa. Prathibha pystyi näkemään sen Dilipin silmistä.

Ylistämme Jumalaa, kun hän on antanut meille mahdollisuuden hoitaa ja kasvattaa lapsia. Kiitämme jokaista tukijaa ja kummia siitä, kun he taittavat tätä matkaa meidän rinnallamme. Siunatkoon Jumala teitä ylenpalttisesti ja palkitkoon teidät runsaasti kaikesta, mitä teette New Hope kodin puolesta! □

*Teksti ja kuvat: Prathibha
Suomennos: Henri Pelkonen*

Jutussa esiintyvien poikien nimet on muutettu heidän yksityisyytensä suojelemiseksi, toim. huom.

New Hope -kodin uutisia

New Hope -kodin lapset ovat palanneet koronaevakosta takaisin lastenkodille terveisin, ja päässeet taas kouluun. Kaikki työntekijämme ovat myös kunnossa. Neljä yhdistyksemme tuen piirissä olevaa nuorta, joista kaksi on tyttöjä ja kaksi poikaa, käyvät nyt collegea. Kaikki tämä on iso kiitosaihe.

Poikienkodin kiinteistön omistava mies on vaimonsa kanssa palaamassa lähikoulu-kausina taloonsa, joten poikienkodille etsitään nyt väliaikaista vuokratilaa. Kiinteistön vuokraaminen isolle poikalaumalle on kuitenkin haasteellista, talon pitäisi myös sijaita sopivan matkan päässä New Hope tyttöjenkodilta. Rukouksemme on, että voisimme ostaa tontin ja rakentaa pojille oman talon mahdollisimman pian. Koronatilanne on vaikeuttanut myös byrokraatisia kuvioita Intiassa. Kiitos että rukoilet koko työmme, sekä poikienkodin hankkeen puolesta! □

Uusia voimia vapaaehtoistiimiimme

Yhdistyksemme on saanut uuden Kolumbian kummisihteerin. Hän on helsinkiläisessä päiväkodissa varhaiskasvatuksen opettajana työskentelevä Jenni Nikkilä. Jenni kiinnostui työstämme tavattuun pari vuotta sitten tulevan miehensä Mauricio Silvan, joka on kolumbialainen ja hyvin perehtynyt Por una Sonrisan toimintaan. Jenni ja Mauricio vihittiin avioliittoon viime toukokuussa Malmin Salem-seurakunnassa. Mauricio on luvannut auttaa Jenniä ja myös tiedottajaamme yhteydenpidossa Kolumbian suuntaan.

Haluaisitko Sinä kummiksi?

Moni intialainen ja kolumbialainen lapsi on vailla ainuttakaan kummiä. Löytyisikö heidän joukostaan tyttö tai poika, jonka tukijaksi ja esirukoilijaksi juuri sinä haluaisit ryhtyä?

Kummina tarjoat hänelle uuden alun ja toivon.

Kummimaksu intialaisesta lapsesta on 44 euroa ja kolumbialaisesta lapsesta 35 euroa kuukaudessa.

Lisätietoa kummitoiminnastamme saat kotisivuiltamme tai soittamalla meille.

Toimitus ja taitto:

Henri Pelkonen, Leila Ponkala, Irmeli Kojonen

Kansikuva: New Hope Home

Koti Katulapselle ry
Kauppiaankatu 6 C 34, 00160
Helsinki
Puh. 044-3667009
info@kotikatulapselle.com
www.kotikatulapselle.com